

Loven går ud på at lempe de gældende regler om fradrag i erstatningen til personer, der oppebærer pension fra det offentlige efter at have været ansat i offentlig tjeneste.

Lempelsen foretages på den måde, at de mindre erstatninger for invaliditeter på højst 25 pct. for fremtiden ydes uden fradrag, mens de større erstatninger ikke skal kunne reduceres mere, end at de skadelidte altid bevarer en erstatning svarende til en invaliditet på 25 pct. Økonomisk betyder det, at de hårdest ramte altid vil være sikret en erstatning på for tiden ca. 6.000 kr. årlig ud over tjenestemandspensionen.

Ved fremsættelsen af lovforslaget anførte *socialministeren* herom:

„Den gældende bestemmelse, som findes i erstatningslovens § 24, stk. 2, hviler på det synspunkt, at det offentlige ikke bør yde fuld erstatning ved siden af pensionen. Bestemmelsen medfører, at erstatningen meget ofte falder helt bort, eller i hvert fald reduceres stærkt, når tjenestemanden pensioneres.

Tiden er imidlertid løbet fra bestemmelsen i dens nuværende udformning. Dette skyldes for det første, at aktive tjenestemænd ved en lovændring i 1957 fik adgang til at oppebære erstatningen fuldt ud ved siden af lønnen, og for det andet, at de tjenestemænd, som nu berøres af bestemmelsen, har opnået fuld eller næsten fuld pensionsalder.

Det må derfor nu forekomme mindre rimeligt, at erstatningen bortfalder eller reduceres kraftigt ved pensioneringen, når den skadelidte tjenestemand har kunnet oppebære erstatningen ubeskåret ved siden af lønnen, og når han gennem sin mangeårige ansættelse har optjent sin ret til pensionen.

Ved forslaget sikres den skadelidte i alle tilfælde en begrænset invaliditetserstatning også efter pensioneringen. Dette begrundes med, at invaliditetserstatningen ikke alene kompenserer indtægtstab, men også de ulemper og eventuelle udgifter, der følger af invaliditeten. Endvidere kan erstatningen kompensere den eventuelle lavere pension, som måtte være resultatet af, at invaliditeten eventuelt har forringet tjenestemandens muligheder for avancement.“

Ændringen har virkning fra 1. april 1966, således at de forhøjede erstatninger, der er en følge af forslaget, løber fra denne dag, såfremt der allerede tidligere er truffet afgørelse om, at tilskadekomne har ret til invaliditetserstatning. Det forudsættes herved, at direktoratet for ulykkesforsikringen selv genoptager sager, hvori erstatningen er blevet nedsat eller er bortfaldet efter den gældende bestemmelse i lovens § 24, stk. 2. Da tilskadekomne tjenestemandspensionister kan have undladt at anmelde krav om erstatning, fordi erstatningen efter den gældende ordning ville falde bort, bestemmes det endvidere, at